

"תערוכות בתל-אביב" / הארץ / 30.10.64 / תע' יחיד / פיסול / גלריה 220 / תל-אביב

הדבר הבולט ביותר בפסליה של זהר רזניק אינו העיצוב הצורני, אלא דווקא השימוש בחומר. זהר רזניק, חברת קיבוץ גבעת השלושה, בו קיים מפעל לפסיפס, בונה את רוב פסליה משאריות שברי שיש ואבן צבעוניות, אותם היא מדביקה בעזרת פוליאסטר לגושים. הגושים מחוברים יחדיו, לעיתים תוך תמיכה בגורי שיש ארוכים יותר, ומהווים את הפסל. הגוש הגדול מורכב, איפוא, משברי אבן קטנים וצבעוניים שהיו יכולים לשמש בו כיחידה יסודית ראשונית. גישה זו של יחידה יסודית המתפתחת לגוש, עשויה - אילו הופיעה במשולב עם תהליך עיצוב זהיר ומדויק - לאפשר שליטה כמעט מוחלטת בכל תהליך המבנה הצורני (ובמקרה זה, גם הצבעוני, מאחר שלשברי האבן והשיש יש גם צבע משלהם). אך דא עקא,

349 שזהר רזניק רחוקה מאוד מלהשתמש בפוטנציאל המיוחד המתאפשר מעבודה ביחידות יסוד. גזירי השיש הקטנים ושאריות אבני הפסיפס נתפסים אצלה כחימר שיש ללושו ולא כיחידות יסוד שאפשר לבנות מהן. גם כאשר הגושים הנוצרים מוגדרים צורנית פחות או

יותר, אי אפשר לזהות בהם כל תבנית פנימית לא מבחינת עיצוב רסיסים לגוש ולא מבחינת פיתוח צבעוני. אין אפילו תשומת לב להבדלי הגוונים שנוצרו בין השיש החשוף והשיש המכוסה בפוליאסטר. זהו רוניק החמיצה, בלי ספק, הזדמנות לדרך עיצוב צורנית וצבעונית, שהיתה יכולה להיות אוריגינלית במיוחד. לא כל הפסלים המוצגים בתערוכה עשויים משאריות פסיפס, יש גם פסלים העשויים מאבן בטכניקה מקובלת - ולמען הדיוק - גם מגושמת ביותר. גם הבעיות הצורניות שזהר רוניק מציבה לפניה - הצבת נפחים קשורים הדדית - וגם דרכי הפתרון, שגרתיים לחלוטין. מבט על פסלי האבן מבהיר גם את סיבת כשלונה של זהר רוניק בזמן הטיפול בפסלים העשויים משברי שיש: עדיין אין לה הרגישות המספקת למבנה פיסולי. זהר רוניק פשוט נפלה על "מציאה" טכנית שקסמה לה, אך לא עמדה על הפוטנציאל בדרך שבה בחרה.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004